

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה כגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - וירא קה.

ואבְרָהָם הָיוּ יְהוּיָה לְגוֹי גְדוֹל וְעֲצוּם. מַה הַטַּעַם הַפְּרָכָה הַזֶּה בְּאֵן אֵלָא
בְּדִי לְהוֹדִיעַ שְׂאֵפְלוֹ בְּשַׁעַת הַקְּדוּשָׁא בְּרִיף הוּא יוֹשֵׁב בְּדִין עַל הָעוֹלָם,
לֹא מִשְׁתַּנֵּה. שְׁהָרִי יוֹשֵׁב בְּדִין עַל זֶה (ד"א ויושב) וּבְרַחֲמִים עַל זֶה,
וְהַכֵּל בְּרַנַּע אֶחָד וּבְשַׁעַת אַחַת.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהָרִי כְּתוּב (תְּהִלִּים סט) וְאֲנִי תַפְלְתִי לָךְ ה' עַת רְצוֹן.
לְפַעֲמִים שְׁהוּא עַת רְצוֹן, וְלְפַעֲמִים שְׂאִינוּ עַת רְצוֹן. לְפַעֲמִים שְׂשׁוּמַע,
וְלְפַעֲמִים שְׂלֹא שׁוּמַע. לְפַעֲמִים שְׂנִמְצָא, וְלְפַעֲמִים שְׂלֹא נִמְצָא, שְׂכְּתוּב
(יִשְׁעִיָּה נה) דְרָשׁוּ ה' בְּהַמְצָאוֹ קְרָאֵהוּ בְּהִיּוֹתוֹ קְרוּב.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, פֶּאֵן לְיַחֲדִי, פֶּאֵן לְצַבּוּר. פֶּאֵן לְמָקוֹם אֶחָד, וּכְאֵן לְכָל
הָעוֹלָם. מִשׁוּם כִּד בְּרִיף לִיה אֲבַרְהָם, שְׁהוּא שְׂקוּל כְּכֹל הָעוֹלָם, שְׂכְּתוּב
(בְּרַאשִׁית ב) אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם, (וּכְתוּב) וְשִׁנְיָנוּ
בְּאֲבַרְהָם. יְהוּיָה בְּגִימַטְרִיא שְׂלִישִׁים. כִּד שְׁנִינּוּ, שְׂלִישִׁים צְדִיקִים מִזְמִין
הַקְּדוּשׁ בְּרִיף הוּא כְּכֹל דוֹר וְדוֹר לְעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁהַזְמִין אֶת אֲבַרְהָם.

פַּעַם אַחַת יֵצֵא רַבִּי שְׂמַעוֹן וְרָאָה (וּרְאָה) שְׁהָעוֹלָם הַשּׁוֹדֵף וְאֵפֶל וְנִסְתָּם
אוּרוֹ. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, בַּא רְאָה מַה רוֹצֵה הַקְּדוּשׁ בְּרִיף הוּא לְעִשׂוֹת
בְּעוֹלָם. הֲלָכּוּ וּמְצָאוּ מִלְּאָף אֶחָד שְׂדוּמָה לְחַר גְּבוּהָ וּמִצִּיאָ שְׂלִישִׁים
שְׂלִיחֵי מַפְיּוֹ. אָמַר לוֹ רַבִּי שְׂמַעוֹן, מַה אַתָּה רוֹצֵה לְעִשׂוֹת? אָמַר לוֹ,
רְצוֹנִי לְהַתְּרִיב אֶת הָעוֹלָם, מִשׁוּם שְׂלֹא נִמְצָא שְׂלִישִׁים צְדִיקִים בְּדוֹר,
שְׂכִיד גִּזְרֵי הַקְּדוּשׁ בְּרִיף הוּא עַל אֲבַרְהָם, שְׂכְּתוּב (בְּרַאשִׁית יח) הָיוּ
יְהוּיָה/ בְּגִימַטְרִיא שְׂלִישִׁים.

אָמַר לוֹ רַבִּי שְׂמַעוֹן, בְּכַשְׂשָׁה מִמֶּנּוּ, לָךְ לִפְנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרִיף הוּא וְאָמַר
לוֹ, בַר יוֹחָאִי מְצוּי בְּאֶרֶץ. הֲלָךְ אוֹתוֹ מִלְּאָף לִפְנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרִיף הוּא
וְאָמַר לוֹ: רַבּוֹן הָעוֹלָם, גְּלוּי וְיִדוּעַ לִפְנֵיךְ מַה שְׂאָמַר לִי בַר יוֹחָאִי? אָמַר
לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרִיף הוּא: לָךְ תַּתְּרִיב אֶת הָעוֹלָם וְאֵל תִּשְׁגִּיחַ בְּכַר יוֹחָאִי.

כְּשֶׁבָא רְאָה רַבִּי שְׂמַעוֹן אֶת הַמְּלָאָךְ. אָמַר לוֹ: אִם לֹא תִלָּךְ, גּוֹזְרִנִּי
עֲלִיד שְׂלֹא תִכְנַס לְשָׁמַיִם, וְתַתְּרִיב בְּמָקוֹם שֶׁל עֲזָא וְעֲזָאֵל, וּכְשֶׁתִּכְנַס
לִפְנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרִיף הוּא, אָמַר לוֹ, אִם אֵין שְׂלִישִׁים צְדִיקִים בְּעוֹלָם -

שְׂיִהְיוּ עֲשָׂרִים, שְׂכִיד כְּתוּב: (בְּרַאשִׁית יח) לֹא אֲשַׁחֲיֵת בְּעִבּוֹר הָעֲשָׂרִים.
וְאִם אֵין עֲשָׂרִים - שְׂיִהְיוּ עֲשָׂרָה, שְׂכִיד כְּתוּב: לֹא אֲשַׁחֲיֵת בְּעִבּוֹר
הָעֲשָׂרָה, וְאִם אֵין עֲשָׂרָה - שְׂיִהְיוּ שְׁנַיִם, שְׂחַם אֲנִי וּבְנִי, שְׂכִיד כְּתוּב:
(דְּבָרִים יט) עַל פִּי שְׁנַיִם שְׁנֵי עֲדִים יָקוּם דְּבַר, וְאֵין דְּבַר אֵלָא עוֹלָם,
שְׂכְּתוּב (תְּהִלִּים לג) בְּדַבְּרֵי ה' שְׁמַיִם נִעְשׂוּ, וְאִם אֵין שְׁנַיִם - תְּהִי יֵשׁ
אֶחָד, וְאֲנִי הוּא, שְׂכְּתוּב (מִשְׁלִי י) וְצְדִיק יִסּוֹד עוֹלָם. בְּאוֹתָהּ שַׁעַת יֵצֵא
קוֹל מִשְׁמַיִם וְאָמַר: אֲשֶׁרֵי הִלְקָדְךָ רַבִּי שְׂמַעוֹן, שְׂהַקְּדוּשׁ בְּרִיף הוּא גּוֹזֵר
לְמַעַלְהָ - וְאֵתָהּ מְכַסֵּל לְמַטָּה. בְּוֹדָאֵי עֲלִיד נְאָמַר (שֵׁם קַמְהָ) רְצוֹן
וְרָאִיו יַעֲשֶׂה: ע"כ מַהֲהַשְׁמַטוֹת.

וְאֲבַרְהָם הָיוּ יְהוּיָה לְגוֹי גְדוֹל וְעֲצוּם. מַאי טַעֲמָא בְּרַכַּח דַּא הַבַּא. אֵלָא
בְּגִין לְאוֹדְעָא דְאֵפְלוֹ בְּשַׁעַת הַקְּדוּשָׁא בְּרִיף הוּא יוֹשֵׁב בְּדִין עַל
עוֹלָמָא לֹא אֲשַׁתְּנִי. דְּהַא יוֹשֵׁב בְּדִין עַל דַּא (ד"א ל"ג ויתוב) וּבְרַחֲמִים
עַל דַּא וְכֵלָא בְּרַנַּע חַדָּא וּבְשַׁעַתָּה חַדָּא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה וְהָא כְּתוּב, (תְּהִלִּים סט) וְאֲנִי תַפְלְתִי לָךְ וְ עַת רְצוֹן.
זְמַנִּין דְּאִיהוּ עַת רְצוֹן וְזְמַנִּין דְּלֹא אִיהוּ עַת רְצוֹן. זְמַנִּין דְּשִׁמַּע
וְזְמַנִּין דְּלֹא שִׁמַּע. זְמַנִּין דְּאֲשַׁתְּבַח וְזְמַנִּין דְּלֹא אֲשַׁתְּבַח דְּכְתוּב,
(יִשְׁעִיָּה נה) דְרָשׁוּ וְ בְּהַמְצָאוֹ קְרָאֵהוּ בְּהִיּוֹתוֹ קְרוּב.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, פֶּאֵן לְיַחֲדִי, פֶּאֵן לְצַבּוּר. פֶּאֵן לְאֵתְרֵי חַד וּכְאֵן לְכּוּלֵי
עוֹלָמָא. בְּגִינֵי כִד בְּרִיף לִיה אֲבַרְהָם דְּאִיהוּ שְׂקוּל כְּכֹל עוֹלָמָא דְּכְתוּב,
(בְּרַאשִׁית ב) אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם (וּכְתוּב) וְתִנְיָנוּ
בְּאֲבַרְהָם. יְהוּיָה בְּגִימַטְרִיא שְׂלִישִׁים. הֲבִי תִנְיָנוּ תַלְתִּין צְדִיקִים אֲזַמִּין
קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא כְּכֹל דְרָא וְדָרָא לְעוֹלָמָא. כְּמוֹ דְאֲזַמִּין לְאֲבַרְהָם.

הַשְּׁלֵמָה מַהֲהַשְׁמַטוֹת (סִימָן יז)

זְמַנָּא חַדָּא נִפְק רַבִּי שְׂמַעוֹן וְחַמָּא (וְחַמָּא) עוֹלָמָא דְחַשְׁדָּא וְאֵפֶל
וְאֲסַתְתָּם נְהוּרִיָּה. אָמַר לִיה לְרַבִּי אֶלְעָזָר, תַּא וְנַחְוִי מַה בְּעִי קוּדְשָׁא
בְּרִיף הוּא לְמַעַבְדַּב בְּעוֹלָמָא. אֲזַלְוּ וְאֲשַׁכְּחוּ חַד מִלְּאָכָא דְדַמִּי לְטוּרָא
וּבְרַבָּא וְאֵפִיק תַּלְתִּין שְׂלַחֲבוּן דְנִנְרָא מְפּוּמִיָּה. אָמַר לִיה רַבִּי שְׂמַעוֹן
מַה אַתָּ בְּעִי לְמַעַבְדַּב. אָמַר לִיה בְּעִינָא לְמַחְרַבִּיָּה לְעוֹלָמָא בְּגִין דְּלֹא
שְׂכִיחֵי תַלְתִּין וְכֵאֵין בְּדָרָא דְחַבִּי גּוֹזֵר קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא עַל אֲבַרְהָם
דְּכְתוּב (בְּרַאשִׁית י"ח) הָיוּ יְהוּיָה בְּגִימַטְרִיא תַלְתִּין.

אָמַר לִיה רַבִּי שְׂמַעוֹן בְּמַטְוֵי מִינְהָ, זִיל קַמִּיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא וְאֵימָא
לִיה, בַר יוֹחָאִי שְׂכִיחַ בְּאֶרְעָא. אֲזַל חַמָּא מִלְּאָכָא קַמִּיָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיף
הוּא וְאָמַר לִיה, מַאֲרִיָּה דְעוֹלָמָא גְּלוּי מִמֶּנּוּ מַה דְאָמַר לִי בַר יוֹחָאִי. אָמַר
לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא זִיל אַחְרַבִּיָּה לְעוֹלָמָא וְלֹא תִשְׁגַּח בְּכַר יוֹחָאִי.

אַתָּא חַזִּינִי ר' שְׂמַעוֹן לְמַלְאָכָא אָמַר לִיה אִי לֹא תִיזִיל, גּוֹזְרָנָא עֲלִיד
דְלֹא תִיעִיל לְשָׁמַיָּא וְתַחֲוִי בְּאֵתְרֵי עֲזָא וְעֲזָאֵל וְכַד תִּיעִיל קַמִּיָּה קוּדְשָׁא
בְּרִיף הוּא, אֵימָא לִיה אִי לִית תַּלְתִּין וְכֵאֵין בְּעוֹלָמָא לִיחַוּוֹן עֲשָׂרִין
דְחַבִּי כְּתוּב לֹא אֲשַׁעֲשָׂה בְּעִבּוֹר הָעֲשָׂרִים וְאִי לִית עֲשָׂרִים לִיחַוּוֹן עֲשָׂרָה

דְחַבִּי כְּתוּב לֹא אֲשַׁחֲיֵת בְּעִבּוֹר הָעֲשָׂרָה וְאִי לִית עֲשָׂרָה לִיחַוּוֹן תְּרִין
דְאֵינְנוּ אֲנָא וּבְרִי, דְחַבִּי כְּתוּב (דְּבָרִים י"ט) עַל פִּי שְׁנַיִם עֲדִים יָקוּם
דְבַר, וְאֵין דְבַר אֵלָא עוֹלָם דְכְּתוּב (תְּהִלִּים ל"ג) בְּדַבְּרֵי וְ שְׁמַיִם נִעְשׂוּ.
וְאִי לִית תְּרִין, הַא אִית חַד וְאֲנָא הוּא דְכְּתוּב (מִשְׁלִי י) וְצְדִיק יִסּוֹד
עוֹלָם. מַה שַׁעַתָּה קַל מִן שְׂמַיָּא נִפְק וְאָמַר, וְכֵאֵת חִילְקָךְ רַבִּי שְׂמַעוֹן.
דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא גּוֹזֵר לְעִילָא וְאֵת מְכַסֵּל לְתַתָּא בְּוֹדָאֵי עֲלִיד אֲתַמַּר
(תְּהִלִּים קמ"ח) רְצוֹן וְרָאִיו יַעֲשֶׂה: (עַד כֵּאֵן מַהֲהַשְׁמַטוֹת)

תורה רבג

בְּשֵׁהֲצַדִּיק צָרִיד לְבַקֵּשׁ מֵאֵת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יְכוּל לְהִיטֵל שְׁלֵא יִמְלָאוּ בְּקִשְׁתּוֹ,

בִּי זְמַנִּין דְּשִׁמְעוּ זְמַנִּין דְּלֵא זְכוּ (זוהר וירא דף קה:).

אָבֵל יֵשׁ צַדִּיק שְׁיִכּוּל לְגִזֹר וְלִזְכֹּר: אֲנִי אוֹמֵר שְׁיִהְיֶה בֵּן. וְזֶה בְּחִינַת (במדבר ו): פֶּה תִּבְרָכּוּ זְכוּ אָמֹר לָהֶם

– הִנֵּנוּ שְׂאֵנֵי אוֹמֵר שְׁיִהְיֶה בֵּן: יְבָרְכֶךָ ה' וְיִשְׁמְרֶךָ זְכוּ, אָמֵן:

פירוש נחל זהר

לכל מאמר הזהר על פי ההקדמות בליקוטי מוהר"ן

ויגזור ויתקיים, דייקא על ידי שמושיג עצמות רחמיו וחסדיו יתברך שאינם משתנים. בחינת גדול (וחדד) ועצום. שנכלל בפנימיות עצם רחמיו יתברך.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה וְהָא קְתִיב, (תהלים טט) וְאֲנִי תַפְלְתִי לֶךְ יְיָ עַת רְצוֹן. זְמַנִּין דְּאִיחוּ עַת רְצוֹן וְזְמַנִּין דְּלֵא אִיחוּ עַת רְצוֹן. זְמַנִּין דְּשִׁמְעוּ זְמַנִּין דְּלֵא אִשְׁתַּכַּח דְּקְתִיב, (ישעיה נח) דְּרִשׁוּ יְיָ בְּהַמְצֵאוֹ קְרִאוּהוּ בְּהִיזְתוֹ קְרוֹב. הַקְשֵׁה רַבִּי יְהוּדָה וְהָרִי כְתוּב וְאֲנִי תַפְלְתִי לֶךְ ה' עַת רְצוֹן. לַלְמַד שֶׁהַתְּפִילָה תְלוּי בַעַת מְסוּיִם שֶׁל רְצוֹן וְלִכֵּן. יֵשׁ זְמַנִּים הַמְזוּדְמָנִים שֶׁשִּׁמְעוּ אֶת הַתְּפִילָה וְלַפְעָמִים לֹא שׁוֹמְעוּ. כִּי לַפְעָמִים נִמְצָא קְרוֹב לַשְׁמוּעַ וְלַפְעָמִים שְׂאֵנֵי נִמְצָא כְּכִיכּוּל קְרוֹב לַשְׁמוּעַ. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב דְּרִשׁוּ ה' בְּהַמְצֵאוֹ קְרִאוּהוּ בְּהִיזְתוֹ קְרוֹב. שֶׁאֵז הוּא עַת רְצוֹן שֶׁהַתְּפִילָה תִשְׁמַע וְתִקְבַּל כִּי יֵשׁ זְמַנִּים שְׂאֵנֵי נִמְצָא קְרוֹב לַכְאוּרָה. וְלִכֵּן לַכְאוּרָה כּוּזְמַנִּים אֵלּוּ אִפִּילוּ אֲבָרְהָם לֹא יוּכַל לַעֲזוֹר אֶת הַרְחָמִים שֶׁלַּשְׁמַעְנַתְךָ נִמְצָאִים בְּכֹל רַגַע כְּנ"ל.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּאן לְיַחֲיִד פֶּאן לְצַבּוּר. פֶּאן לְאַתֵּר חַד וְכַאֵן לְכֹלֵי עֲלָמָא. בְּגִינֵי כֶּךָ בְּרִידָא לִיָּה לְאַבְרָהָם דְּאִיחוּ שְׁקִיל כְּכֹל עֲלָמָא דְּקְתִיב, (בראשית ב) אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָה (וכתיב) וְתִנְיִן בְּאַבְרָהָם. וְיִהִי בְּגִימַטְרִיא שְׁלֹשִׁים. חֲסִי תִנְיִן תְּלָתִין צַדִּיקִים אֲזַמִּין קוֹדֶשָׁא בְּרִידָא הוּא כְּכֹל דְּרֵא וְדְרֵא לְעֲלָמָא. בְּמַה דְּאֲזַמִּין לְאַבְרָהָם – אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בְּמַעֲנַה לְקוּשִׁיָּה, כַּאֵן שְׂאֵנֵי קְרוֹב מְדוּבֵר בַּתְּפִילָה לְיַחֲיִד שֶׁאֵז אִינּוּ כֹל כַּךְ נִשְׁמַע בְּאוֹפֵן שׁוּדָאִי יַעֲנֶה, כַּאֵן שְׁקָרוֹב וְעוֹנָה הוּא שְׁשׁוּמַע לְצִבּוּר בַּתְּפִילָתָם כִּי הֵן א–ל תְּפִילַת רַבִּים לֹא יוֹאֵם. כַּאֵן בְּמַקּוֹם אַחַד נִפְרַד מִן הָאַחֲרִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת מִידַת הַדִּין וְהַעֲצוּמִים וְכַאֵן לְכֹל עוֹלָם, שֶׁנִּכְלָלִים כֹּל הַמְקוּמוֹת יַחַד וְכֹל הַנִּשְׁמוֹת יַחַד וְנִכְלָלַת מִידַת הַדִּין בְּרַחֲמִים. או כֹּל לְדֶרֶךְ זֶה לְפָרֵשׁ כִּי כַּאֵן שְׁעוֹנָה בְּמַקּוֹם אַחַד, שֶׁמְגוּלָה אַחְדוֹתוֹ וְרַחֲמוֹ וְכַאֵן לְכֹל הָעוֹלָם, לְצַדִּיק הַנִּקְרָא כֹּל שֶׁנִּשְׁמַע, שֶׁאֵז מְכִיר כּוּחוֹ שֶׁהוּא כְּנֶגֶד כֹּל הָעוֹלָם לְבַטֵּל הַגּוֹזֵר. וְאֵם תִּשְׁאַל הָרִי אֲבָרְהָם יַחֲדִי וְלִפִּי דְבָרֵי לֹא תִמַּד יַעֲנֶה לְיַחֲדִי. הָרִי זֶה בְּדִיּוֹק הַחִידוּשׁ אֲשֶׁר גִּילַתִּי, כִּי מִפְּנֵי כֶּךָ שֶׁרָצָה שֶׁאַבְרָהָם יוּכַל בְּכֹל עַת לְבָרֵךְ וְלַגְלוֹת מִידַת הַרְחָמִים שְׂאֵינָה מִשְׁתַּנָּה כְּנ"ל בְּרֵךְ הַקְּב"ה אֶת אֲבָרְהָם בְּכּוֹחַ לְבַטֵּל גּוֹזֵרֹת כְּכֹל עַת, כַּאֲשֶׁר יֹאמֵר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא שְׁקוּל כְּכֹל הָעוֹלָם וְהוּא עֲצוּמוֹ גּוֹי גְדוֹל וְעֲצוּמִים בּוֹכּוֹת בְּרַכַּת ה' עֲלוּי. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָה וְשִׁנִּינוּ וְדַרְשֵׁנוּ בְּהִיפּוּךְ אוֹתוֹת שֶׁהַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּאַבְרָהָם וְכוּכּוֹתוֹ קִימִים. וְכוּזָה נִרְמָז מִה שֶׁחִידִשְׁתִּי בְּפִסּוֹק כְּנ"ל יִהִי לְגוֹי זְכוּ בְּגִימַטְרִיא שְׁלֹשִׁים. וְכֶךָ שְׁנִינּוּ שְׁלֹשִׁים צַדִּיקִים הַזְמִינִן הַקְּב"ה בְּכֹל דּוֹר וְדוֹר לַעֲוֹלָם. כְּמוֹ שֶׁאֲזַמִּין וְכַרָּא לְאַבְרָהָם. כִּי הֵם בְּדַרְגָּתוֹ לְבַטֵּל גּוֹזֵרֹת וְהוּא עֲצוּמוֹ שְׁקוּל כְּשֹׁלִישִׁים וְאֵף יוֹתֵר.

ראשית טרם ביאור הזהר חשוב לציין שתורה רב"ג היא תורה קצרה למטה אך ארוכה למעלה, כמו שרבונו הקדוש מבאר בתורה אחרת קצרה וארוכה גם כן (רע"ט עיין שם). כי אלו הם כללים גדולים ועצומים בהנהגת הבורא יתברך שמו בעולמו ולגלות רחמנותו שיהא התכלית.

ונקדים גם כן לבאר מעט בדברי רבנו עצמו, והוא כי מה שאמר אמור להם, שהיא ברכה ודאית בציווי ובגזירה, שוודאי יברך וישמרך וכו' כי כך גוזר הכהן בכוח שה' יתברך נתן לו, כי הכהנים בני אהרן הצדיק הגדול והעצום, אשר נכנס לפני ולפנים להמשיך כפרה ורחמים לכל ישראל, יש בכוחו לגזור טוב, בניו קבלו זה הכוח לגזור בברכתם בוודאי ובכוח השם המפורש שהיה יוצא ומתגלה מפייהם, במקום הקודש, שהוא שם הרחמים שאינם משתנים מצד הבורא, כמו שמבואר בזהר לקמן. עוד יש לבאר כי אמור להם הכוונה היא שהכהנים כביכול יאמרו את העם. כמו הוא אמר ויהי הוא צוה ויעמד, שבכוח ברכתם ואמירה קדושה וציווי וגזירה טובה, יעמידו את המתברכים להיות קיימים ומבורכים בשמירה, הארת פנים, הן, נשיאות פנים ושלום.

ואברהם היו יהיה לגוי גדול ועצום. מאי טעמא ברכה דא קבא. אלא בגין לאודעא דאפילו בשעתא קודשא בריה הוא יתיב בדינא על עולמא לא אשתני. דהא יתיב בדינא על דא (ד"א ל"ג ויתב) וברחמיו על דא וכלא ברגעא קדא ובשעתא קדא. אמר רבי אלעזר ואברהם היו יהיה לגוי גדול ועצום. מה טעם ברכה זו כַּאֵן בְּסִמוּךְ לַהֲפִיכַת סְדוּם וְרְצוֹן הַקְּב"ה לְשַׁתֵּף אֶת אֲבָרְהָם בְּגִזְרָתוֹ? אֵלֶּה כְּדִי לְהוֹדִיעַ לָנוּ הַנְּהַגְתִּי ה' בְּעוֹלָם שֶׁנִּדְעַע גַּם אֲנִי לַפְעוּל עַל יְדֵי יַדִיעָה זֶה לְהַמְשִׁיךְ רַחֲמִים עַל עַם יִשְׂרָאֵל, לְהוֹדִיעַ שֶׁאִפִּילוּ בְּשַׁעַת שֶׁהַקְּב"ה יוֹשֵׁב בְּדִין עַל הָעוֹלָם זֶה הַנְּהַגְתִּי הַגְּלוּי בַעַת הַחַיָּא, בְּאִמַּת לֹא אֲשַׁתְּנִי מַהִיזְתוֹ בְּעַל הַרְחָמִים לְרִאוּי. שֶׁהָרִי יוֹשֵׁב בְּדִין עַל זֶה וְבְרַחֲמִים עַל זֶה כְּמוֹ שְׁרוּאִים בְּחוּשׁ שְׁאֵין הַדִּין לְכוֹלֵם, וְהַכֹּל בְּרַגַע אַחַד וְשַׁעַת אַחַת, הַנְּהַגְתִּי שֶׁל דִּין וְרַחֲמִים יַחֲדוּ, מַה שְׁאֵין כֵּן הָאָדָם הַרְגִיל שִׁיפְעַל או בְּדִין או בְּרַחֲמִים, כִּי רַחֲמוֹ יִתְבָּרַךְ לֹא פִסְקוּ וְכֹל וְהַשְׁתַּנָּה לְהִיטֵל רַק בְּעַל דִּין. וְזוֹ יַדִיעָה חֲשׂוּבָה שֶׁהָאֹר הָעֲלוּיִן לֹא פִסְקוּ וְלֹא מִשְׁתַּנָּה, אֵלֶּה מִתְלַבֵּשׁ בְּצַד הַגְּבוּרָה וְיִכּוּל לְהַפְךָ לְרַחֲמִים תְּמִיד. וְכִפִּי שִׁיבּוּאֵר לְקַמֵּן הַסִּבֵּר הַפִּסּוֹק הַנ"ל לְהוֹרֹת כִּי הַקְּב"ה בְּרֵךְ אֶת אֲבָרְהָם שִׁיְהִיָּה בְּעַל נִשְׁמָה כְּלָלִית הוֹלֵכַת וְגוֹדֵלַת וְתַפְּיִלָּתוֹ כַּתְּפִילַת רַבִּים דְּמִי וְאֵין הַקְּב"ה מוֹאֵם בַּה וְהַיִּיב לְקִימָה כְּאִילוֹ הַצַּדִּיק גּוֹזֵר וּמְצוּוֹה עַל הַקְּב"ה וְכֵה יִהִיָּה כַּאֲשֶׁר אָמַר. כֶּךָ יִגְדֵל כּוּחַ אֲבָרְהָם כִּי הוּא עֲצוּמוֹ נַחֲשֵׁב בַּתְּחִילָה כְּשֹׁלִישִׁים צַדִּיקִים וְהוֹלֵךְ וְגַדֵּל עַד שֶׁנִּשְׁעֵשֶׂה גּוֹי גְדוֹל וְעֲצוּמוֹ וְהָעוֹלָם עוֹמֵד בּוֹכּוֹתוֹ

אברהם. זמנא הדיא נפק רבי שמעון ורמא (וחזא) עלמא דחשיף
ואפיל ואסתתם נהוריה. אמר ליה לרבי אלעזר, תא ונחוי מה בעי
קודשא בריך הוא למעבד בעלמא. אזלו ואשפחו חד מלאכא דרמי
למורא רברבא ואפיק תלתין שלהובין דנורא מפומיה. אמר ליה
רבי שמעון מה את בעי למעבד. אמר ליה בעינא למחרביה לעלמא
בגין דלא שכיחי תלתין זכאין בדרא דהכי גזר קודשא בריך הוא
על אברהם דבתיב (בראשית י"ח) היו יהיה בגימטריא תלתין. –
פעם אחת יצא מדבקותו בעליונים רבי שמעון וראה במציאות
העולם הנגלית שחשוך ואפל ונסתם אורו. וזו השתלשלות מפני
הדין של מעלה ומה שאמר נסתם אורו מלבד שאמר שחשוך, בא
לומר כי האור של הרחמים קיים כנ"ל ולא משתנה מצד הכורא,
אלא שנסתם מפני המחיצה ולכן חשוך ואפל. אמר לרבי אלעזר
בנו, בא נראה מה הקב"ה רוצה לעשות בעולם ומה מורה סימן
החושך הגשמי. הלכו מדרגה לדרגה ומצאו מלאך אחד שדומה
לחר גבוה המראה על דין הכא מלמעלה ואולי גם מקטרג ומוזכר
היצר הרע המחטיא המשול ונדמה אצל הרשעים כהר גבוה שנדמה
להם שאין יכולים להתגבר עליו, ובאמת הוא דמיון מפני ההסתרה
והדין בשביל הבחירה ואם היו מאמינים ברחמי השם כי לא תמו
ולא השתנו היו מקבלים כוח מאהבת ה' להתגבר על היצר. וזה
מלאך החר הוציא קטרוג של שלושים שלהבות מפיו. אמר לו רבי
שמעון, מה את רוצה לעשות ולפעול בזה הקטרוג? אמר לו רצוני
לחריב את העולם משום הגיע למצב כל כך ירוד שלא נמצאים
שלושים צדיקים בדור השקולים ככל הדור, שיגנו עליו בזכותם.
שכך גזר הקב"ה על אברהם היו יהיה כנ"ל בגימטריא שלושים.
בכוח שלושים יהיה לגוי גדול בעל חסד גדול לבטל כל דין מהעולם.

אמר ליה רבי שמעון במטו מינה, זיל קמיה קודשא בריך הוא
ואימא ליה, בר יוחאי שכיח בארעא. אזל החזא מלאכא קמיה
דקודשא בריך הוא ואמר ליה, מאריה דעלמא גלי קמך מה דאמר
לי בר יוחאי. אמר ליה קודשא בריך הוא זיל אחרביה לעלמא ולא
תשגה בבר יוחאי. – אמר לו רבי שמעון בתחילה בלשון בקשה,
בבקשה מוכר, לך לפני הקב"ה שאני עכשיו כביכול לא קרוב אליו
ואינו נמצא לידי ואתה תהיה שלי ללכת אליו, ואמור לו, בר
יוחאי נמצא בארץ ולמרות שאין שלושים צדיקים, די בזכותי לבטל
הדין של החרבת העולם. ואני נמצא ונוכח ורואה את האלוקות
בארץ ובכל הנבראים ורואה את אור הרחמים המחייה אותם ולכן
אין דין יכול לגעת בהם כי המציאות שלי היא המציאות ואין בה
דין כלל. הלך אותו המלאך לפני הקב"ה ואמר לו, אדון העולם גלוי
וידוע לפניך מה אמר לי בר יוחאי, שהרי באמת כפי שאמר, אתה
קרוב אליו מצד עצמך ושומע אותו ואין צורך שאומר לך מה אמר.
אמר לו הקב"ה בניסיון לרשבי לבטל כל דין וכן בכדי לגלות כוחו
בשלמות לא בבקשה אלה בכוח אמירה של גזרה, לך ואחרב את
העולם ולא תשגיה בבר יוחאי להקשיב לבקשתו.

אתא חזייה ר' שמעון למלאכא אמר ליה אי לא תיזיל, גוזרנא
עלך דלא תיעיל לשמייא ותהוי באתר עזא ועזאל וכד תיעיל קמיה
קודשא בריך הוא, אימא ליה אי לית תלתין זכאין בעלמא ליחזון
עשרין דהכי בתיב לא אעשה בעבור העשרים ואי לית עשרים
ליחזו עשרה דהכי בתיב לא אשחית בעבור העשרה ואי לית עשרה
ליחזו תרין דאינון זכאין וברי, דהכי בתיב (דברים י"ט) על פי שנים
עדים יקום דבר, ואין דבר אלא עולם דבתיב (תהלים ל"ג) בדבר יי
שמים נעשו. ואי לית תרין, הא אית חד זכאין הוא דבתיב (משלי
י) וצדיק יסוד עולם. בה שעתא קל מן שמייא נפק ואמר, זכאה
חולקיה רבי שמעון. דקודשא בריך הוא גזר לעילא ואת מבטל
לתתא בודאי עוף אתמר (תהלים קמ"ח) רצון וראיו יעשה: (עד
כאן מההשמטות) – בא למטה להחריב העולם, ראה רבי שמעון את

המלאך והבין מה עתיד לעשות ח"ו שהרי אם היה מבטל הגזרה לא
היה המלאך חוזר, אמר לו הפעם לא בלשון בקשה אלא באמירת
ציווי, גוזרני עליך שלא תכנס לשמים אם תפעל החורבן, ותהיה
במקום של עז"א ועז"ל. כי באמת אני לא מתכחש לדברי ה' אלא
יודע אני שהוא ניסיון שנראה כבעל דין אבל באמת כולו רחמים
ולכן מאחר ואתה מפחד מגזרתי חוזר לה', כי אני באמת קרוב אליו
תמיד בכל מקום ואתה הוא שרהוק וצריך ללכת שוב וכשתכנס
לפני הקב"ה אמור לו דברי, אם אין שלושים צדיקים בעולם שכך
בהתחלה היה נראה שהוא הכלל מה שאמר היו יהי"ה, אבל באמת
מספיק שהיו עשרים, שכך כתוב בהמשך הפרשה אחרי בקשת
אברהם לעורר רחמים יותר, לא אשחית בעבור העשרים. ואם
אין עשרים – שיהיו עשרה מספיקים לבטל הדין. שכך כתוב לא
אשחית בעבור העשרה, ואם אין עשרה, שיהיו שנים, שהם אני
ובני, והראיה שמספיקים, שכך כתוב בתורה וחוק הוא ולא יעבור,
שה' גם חייב לקיים הדבר, כי גם הוא מקיים התורה שכתוב, על
פי שנים עדים הרואים אלוקות בכל דבר ונמצאים בארץ כנ"ל, על
ידם יקום דבר ולא יפול ויחרב, ואין דבר אלא עולם, כמו שכתוב
בדבר ה' שמים נעשו, כי העולם נעשה בכל עת בפנימיות על ידי
דיבור ה', נמצא שמרחה ומקיים תמיד (שם היה רוצה באמת
במידת הדין לא היה צריך לך המלאך אלא לא היה מדבר דברו
לעשות שמים, ומפני שמרחה ומאריך אף ומודיע לי על ידך לזכותי
למתק הדין), ואנו עדים לזה תמיד ולכן אין להחריבו. ואם אין שנים
שיכולים להעיד בשלמות כנ"ל, הרי יש אחד שהוא נשמה כללית
כנגד כל הדור, צדיק גדול ועצום ורואה עצם הרחמים תמיד והוא
בדרגה שיכול לאמור ולגזור שכך יהיה שלא יחרב, בכוח זכותו
הגדול ואני הוא זה הצדיק מושל ביראת אלוקים, אשר גיליתי
המדרש הנעלם, כי בעולם כל העולם דורש אותו יתברך בבחינת
בכל מקום מוקטרג ומוגש לשמי, ולכן יכול אני לפתור את העולם מן
הדין כי איני רואה שום דין. ואני יכול להעמיד העולם עלי שלא יפול
ויחרב כמו שכתוב וצדיק יסוד עולם. כי עלי העולם עומד ונסמך.
באותה שעה של עת רצון גדול יצא מן הכיסוי והחושך והתגלה
קול משמים ואמר. אשרי חלקך ודרגת צדיקות שלך רבי שמעון
שיש לך חלק אלוך ממעל המגולה, שהקב"ה גזר למעלה לפי מידת
הדין והמשפט, ואתה עולה מעל הדין למקום הרחמים התמידיים
המגולים לך להמשיך למטה ואתה מבטל למטה הדין על ידי שאתה
מגלה באמירתך הברורה בדעתך בתורה של רחמים שאתה מגלה
ומחייב כביכול לבטל גזרותיו לטובת גזרתך הטובה. בודאי עליך
נאמר רצון וראיו יעשה, כי צדיק מושל ברצון הקב"ה על ידי יראת
אלוקים שבו, שרואה רחמי האלוקות בכל עת. ויהי רצון שבזכות
רבי שמעון בר יוחאי ורבנו נחמן וצוק"ל ימותקו כל הדינים וימשכו
רחמים על כל ישראל וזוכה לגאולה שלמה ותחיית המתים, כי
גם אם לא היה עתה צדיק אחד כמותם ח"ו, באמת הם נמצאים
לפעול רחמים, כי אדרבא גדולים במתיתם יותר מבחייהם (כמובא
במסכת חולין דף ז:) ובאמת אין דור יתום (הגיגה ג). כי כמו אנו
מאמינים שהקב"ה נמצא, כך בכל דור ודאי יש צדיקים כמשה
שפיר, וגם עתה יבוא משה דא שילה לגאלנו במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. על ידי אמונה כי גם בתוך הדין עדין נסתרים רחמים תמיד אצלו ותפלה על ידי זה יוכל לקבל בוח לגור על פי דין תורה שמדת הרחמים תתגלה.

ב. טוב תמיד לחפש איך על פי דין תורה הקב"ה בכבודו מחיב לבטל הדינים מעל עם ישראל כי גם הוא ותפלה חייב לקבל בתורה.

ג. צריך להאמין שיש בכל דור ודור צדיקים גדולים כמו אברהם אבינו וכמו רבי שמעון בר יוחאי שמקומם העולם ובכוחם לגור טוב על ישראל והקב"ה רצון וראוי ועשה.

ד. טוב להניח שאמינו בכוח ברכתם אשר צוה אותם ה' לברך את ישראל הנמצאים בבתי כנסיות ושודות, ויכונו בלבם שהברכה היא כגזרה שודאי תקום, שח' יברך.

ויושם את עם ישראל ויאר פניו אלינו ויתן לנו חן וישם לנו שלום בודאי אמן.

תפילה על פי הלימוד

בנו האמונה השלמה כי לא כלו רחמיך ונתפלל באמונה ונבקש רחמיך ותשמע תפלתנו ותכבול מעלינו כל גזרות קשות והצדיקים הגדולים והעצומים שבדור יגורו טוב על ישראל ותשמע אמירתם ותקים רצונם ועל ידי זה ותגלה התכלית שעלתה במחשבה תחלה אצלך לגלות רחמיך בנ"ל. וכן תן בלב הבהנים אמונה וכוננה שלמה בעת ברכתם שיברכו את כל ישראל בכל מקום שהם, וימשיכו ברחמיך הארת פנים שמירה חן ושלום. ובעת שיתגלו רחמיך ותאר פניך אלינו ותשלח לנו גדול הצדיקים משיח הוא משה בעצמו, אשר יכוף ברחמים כל ישראל לעשות רצונך באהבה, נשמח בלנו ונודה לך בשירה וזמרה בתך ומחול.

העולם עומד שגאמר "צדיק יסוד עולם" והם יראים בתכלית השלמות, ודוד המלך אמר בתהלים "רצון וראוי ועשה" בודאי. שאתה גזור למעלה בדין והם מבטלים מלמטה הדין ואתה מתרצה לעשות רצונם הטוב בזכות יראתם השלמה שעל ידי זה מכירים באמת רחמיך. כי אתה מרחמים תמיד על עם ישראל וגם אם נראה שאתה מתנהג במדת הדין ואפלו שולח כבר מלאך להחריב העולם ח"ו באמת אתה רוצה מהצדיקים ומכל ישראל שיתפללו ויבטלו הגזרה הקשה. והנה אנו עתה בצרה צרורה, ודם ישראל נשפך כמים ורבים נפלו בשביה ולבנו לפעמים נאטם מרב קשי הסבל וקטנות האמונה עד שקשה להתפלל ולעורר רחמים, ומדת הדין גלויה, אך באמת אנו גם רואים נפים רבים מפלאים של הצלה הנמשכת מעין אחת שלך הפקידה ברחמים, ולכן אנו מבקשים ממך שתתן

אב הרחמן, אתה בראת עולמך בדי לגלות רחמנותך, וכשפאו המלאכים טרם הבריאה לקטרג ושאלו למה לך לברא אדם אשר יחטא לפניך ויפגם בכבודך, ענית להם, וכי לשם מה אני נקרא רחמן, כי דיקא מפני הפחירה לפעמים אדם עובר ח"ו על רצונך ופוגם בכבודך ומדת הדין מקטרגת לשפטו בדין, אבל אתה ה' לא שנית ועדין אתה מרחם ולא תחפץ במות המת כי אם בשובו אליך, ואדרבא דיקא על ידי זה החוטא שחוזר בתשובה חידע כי עמך הפליחה למען תגורא, על ידו דיקא ותגלו רחמך ויגדל כבודך. לכן אב הרחמים גלה רחמך ואהבתך לכל ישראל ושלח לנו צדיקים גדולים כמו אברהם אבינו ורבי שמעון בר יוחאי שהעולם קים בזכותם כמו שגאמר וכמו שנו חז"ל "אלה תולדות השמים וארץ בהבראם" אל תקרי בהבראם אלא באברהם שבזכותו העולם קים. וכן בזכות רשב"י אשר עליו

אמן.

לעילוי נשמת
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
שרו תמו בת דוד והיבוכא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אלישע יהונתן בן חגי ה' יקום דמו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אליהו יעקב בן אבידע ה' יקום דמו.
ת.נ.צ.ב.ה.

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.